

ΣΤΙΓΚ ΛΑΡΣΟΝ

ΤΟ
**ΚΟΡΙΤΣΙ
ΜΕ ΤΟ ΤΑΤΟΥΑΖ**

Το 1ο βιβλίο
της τριλογίας
MILLENNIUM

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MÅN SOM HATAR KVINNOR
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι με το τατουάζ**
Από τις Εκδόσεις Norstedts, Στοκχόλμη 2005
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stieg Larsson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μαθόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Βασιλική Κνήτου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Stieg Larsson, 2005

Published by agreement with Norstedts Agency

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ashley MacLean – Traci Matlock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2009, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-520-0

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΤΙΓΚ ΛΑΡΣΟΝ

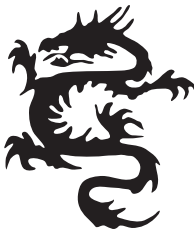
ΤΟ

ΚΟΡΙΤΣΙ

ΜΕ ΤΟ ΤΑΤΟΥΑΖ

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Γιώργος Μαθόπουλος*

*Πρόλογος:
Μανώλης Πιμπλής*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Το *Μιλένιουμ*, όπως θα μείνει στην ιστορία της αστυνομικής λογοτεχνίας η τριλογία που μας άφησε ο πρόωρα χαμένος Στιγκ Λάρσον, δεν είναι, φαινομενικά, παρά ο τίτλος ενός περιοδικού. Του περιοδικού που εκδίδει ο ήρωας και alter ego του Λάρσον, ο δημοσιογράφος Μίκαελ Μπλούμκβιστ. Στην πραγματικότητα όμως το σχέδιο του συγγραφέα, που άρχισε να γράφει τη σειρά αυτή το 2001, ήταν πολύ ευρύτερο. Ήθελε να περιγράψει τον αστραφερό αλλά βρόμικο κόσμο της παγκοσμιοποιημένης εποχής μας που, στο γύρισμα ακριβώς της χιλιετίας, έχει να επιδείξει ένα μεγάλο εύρος εγκληματικής συμπεριφοράς, συχνά αθέατης πίσω από λευκά κολάρα και συσχετισμούς δύναμης.

Ο Λάρσον δεν ήθελε καν να γράφει τριλογία. Υπολόγιζε να γράφει περίπου δέκα βιβλία αυτής της σειράς. Αλλά ακόμη κι έτσι, πρόλαβε να μιλήσει σχεδόν για όλα: για την πολιτική, για τις οικονομικές απάτες, για τις καινούργιες φασιστικές απειλές, για την πορνεία και το τράφικινγκ, τις μυστικές υπηρεσίες, την κατασκοπεία, τον κόσμο των ψυχιατρείων, το μισογυνισμό.

Είχε πει, λένε, ότι τα μυθιστορήματα αυτά τα έγραφε «για να εξασφαλίσει τα γεράματα». Δεν πρόλαβε. Παρέδωσε τα χειρόγραφα και των τριών μυθιστορημάτων του μαζί, το 2004. Και έξι μήνες μετά πέθανε από καρδιακή ανακοπή. Δεν πρόλαβε λοιπόν να δει ότι στη Σουηδία πουλήθηκαν κάπου δύο εκατομμύ-

ρια αντίτυπα των έργων του. Δεν πρόλαβε να δει ούτε ότι μέχρι τα μέσα του 2008 είχαν μετρηθεί περίπου έξι εκατομμύρια αντίτυπα πουλημένα διεθνώς –με μεγαλύτερες πωλήσεις στις σκανδιναβικές χώρες, στη Γαλλία, τη Γερμανία και την Ολλανδία– και με μόνο ένα του βιβλίο μεταφρασμένο στα αγγλικά.

Είναι ίσως μοναδικό φαινόμενο γραφιά που σε όλη του τη ζωή ήταν γνωστός στη χώρα του ως δημοσιογράφος και μετά θάνατον έγινε πασίγνωστος σε όλο τον κόσμο με άλλη ιδιότητα – αυτή του συγγραφέα!

Όσο για τα πνευματικά δικαιώματα... Αυτά υπολογίζονται σε περισσότερα από δέκα εκατομμύρια ευρώ αλλά τα απολαμβάνουν ο πατέρας και ο αδελφός του, με τους οποίους είχε ελάχιστες σχέσεις. Μέχρι την ηλικία των εννέα ετών μεγάλωσε, άλλωστε, με τη γιαγιά του από την πλευρά της μητέρας του. Η δε σύντροφός του, με την οποία ήταν μαζί χωρίς γάμο πάνω από τριάντα χρόνια, δεν παίρνει τίποτα. Το μόνο που έχει στα χέρια της και –δικαίως!– αρνείται πεισματικά να παραδώσει είναι το λάπτοπ του αποθανόντος που περιέχει, λένε –ολοκληρωμένο;– το τέταρτο μυθιστόρημα της σειράς καθώς και τις περιλήψεις δύο-τριών ακόμα.

Ο Στιγκ Λάρσον, που στα νεανικά του χρόνια υπήρξε μέλος ακροαριστερής οργάνωσης, ήταν γνωστός στη Σουηδία για τις αποκαλυπτικές του έρευνες, σε θέματα ιδίως ρατσισμού και δεξιού εξτρεμισμού. Το ίδιο το περιοδικό *Expo* το οποίο διηύθυνε διακήρυσσε ότι είχε ακριβώς αυτόν το στόχο: να μελετήσει και να χαρτογραφήσει αντιδημοκρατικές, ακροδεξιές και ρατσιστικές τάσεις στην κοινωνία. Το γεγονός ότι κνηγούσε φασιστικές ομάδες και ότι είχε δεχθεί απειλές κατά της ζωής του έκανε πολλούς να αναρωτηθούν για το αν ο θάνατός του ήταν «φυσικός», δεν έχει προκύψει όμως κάποιο στοιχείο για το αντίθετο.

Παρόμοιες ήταν, πάντως, οι στοχεύσεις του και στον πρώτο τόμο που κυκλοφορεί πλέον και στα ελληνικά. Το ειδυλλιακό περιβάλλον ενός γαλήνιου, υπέροχου σουηδικού νησιού κρύβει από κάτω του έναν προσεκτικά μπαζωμένο κόσμο φρικτών εγκλη-

μάτων. Όσο σκάβουν οι δύο πρωταγωνιστές, τόσο βρίσκουν ολοένα και πιο αποτρόπαιες μορφές εγκλήματος, ξεθάβοντας, σχεδόν κυριολεκτικά, ένα παρελθόν ναζισμού και ακραίου μισογυνισμού που κόβει την ανάσα. Και όλα αυτά καλυμμένα με τη χρυσόσκονη που περιβάλλει πλούσιες, ισχυρές οικογένειες οι οποίες έχαιραν πάντα σεβασμού στη χώρα.

Αυτή είναι και η διαφορά του σκανδιναβικού αστυνομικού από το μεσογειακό. Γιατί κατά τα άλλα, ο Στιγκ Λάρσον δεν κάνει κάτι πολύ διαφορετικό. Όπως και το μεσογειακό αστυνομικό του Μονταλμπάν, του Ιζό, του Καμιλέρι ή του Μάρκαρη, ψάχνει κι εκείνος, πιο πολύ από τη λύση ενός αινίγματος –που έχει όμως και αυτή τη θέση της, δημιουργώντας το ανάλογο σασπένς– τους κοινωνικούς, πολιτικούς, οικονομικούς μηχανισμούς που παράγουν το σύγχρονο έγκλημα. Μόνο που το έγκλημα στις βόρειες χώρες έχει μια ψυχοπαθολογία της οποίας το ανάλογο μπορεί κανείς να αναζητήσει μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο φονιάς που σκοτώνει από ευχαρίστηση δεν είναι αντικείμενο του μεσογειακού συγγραφέα, γιατί τέτοιο έγκλημα στον κόσμο της ηλιόλουστης εξωστρέφειας απαντάται πολύ σπανιότερα. Αντίθετα εκεί, η επιφανειακή ηρεμία κρύβει –τουλάχιστον αυτό μας λένε οι βόρειοι συγγραφείς– αβυσσαλέα σκοτάδια ψυχής. Εξού και το βόρειο αστυνομικό –με την εξαίρεση, ίσως, του Κόναν Ντόιλ και λίγων κεντροευρωπαίων– είναι το μόνο ευρωπαϊκό που συστηματικά ενσωματώνει το φαινόμενο των σίριαλ κίλερ. Στοιχείο που ευφυώς εδώ συνδέεται με το φαινόμενο της ένταξης ομάδων του σουηδικού πληθυσμού σε ναζιστικές οργανώσεις ήδη από τη δεκαετία του '20.

Ο σουηδικός τίτλος –που επελέγη και στη γαλλική μετάφραση– δείχνει καθαρά το στόχο του πρώτου τόμου: οι άντρες που μισούσαν τις γυναίκες. Εδώ επελέγη ο αγγλικός τίτλος που, όχι άστοχα, εστιάζει στη Λίσιμπετ Σαλάντερ. Μια νεαρή αριστερή, που επίσημα έγγραφα την κατατάσσουν στους ψυχοπαθείς. Οργισμένη, νευρώδης, εκρηκτική, αποτελεσματική, από απλή ερευνητρια σε μια ιδιωτική εταιρεία ασφάλειας, εξελίσσεται πρώτα

σε συνεργάτη του δημοσιογράφου-ερευνητή Μίκαελ Μπλούμκ-βιστ και έπειτα σε ουσιαστική πρωταγωνίστρια της τριλογίας. Η σχέση αυτών των δύο αρκετά περίπλοκων ανθρώπων τρέφει την πλοκή. Και παρόλο που ο Λάρσον δε βιάζεται να σπρώξει τα γεγονότα προς τη λύση –δύο χιλιάδες σελίδες περιλαμβάνει, περίπου, η τριλογία– ο αναγνώστης διαβάζει ακούραστα τους αυτόνομους, κατά τα άλλα, τόμους. Κάτι που, σε μεγάλο βαθμό, έχει να κάνει με τη σχέση αυτών των δύο κυνηγών της αλήθειας. Και ιδίως με το προφίλ ετούτης της νεαρής ελευθεριάζουσας εκδικήτριας, μιας γυναίκας που βλέπει το σεξ μάλλον καταναλωτικά και χωρίς κανένα ταμπού, μιας γυναίκας με δικό της πλαίσιο αρχών, μιας γυναίκας όμως που πατάει γερά στη γη όσο και οι περισσότερες άλλες γυναίκες, που είναι συχνά πιο ρεαλιστριες από το αντρικό φύλο.

Κάποιος παρομοίασε το παράξενο αυτό ζευγάρι με μια Αντζελίνα Ζολί ως ανορεξική Λάρα Κροφτ και έναν Ρόμπερτ Ρέντφορντ των νεανικών του χρόνων. Πιο πολύ πρέπει να έχουν δικιο όσοι υποστηρίζουν ότι ο Στιγκ Λάρσον ήταν από μικρός θαυμαστής της Ασριντ Λίντγκρεν, επομένως η μικρή δεν είναι παρά μια Πίπη Φακιδομύτη, κοντή, ξερακιανή, τολμηρή, αναιδής, απείθαρχη, ένα πλάσμα έξω από τις συνηθισμένες νόρμες, που υπονομεύει τα στερεότυπα και τη σεξιστική αντίληψη για τη γυναίκα.

Μανώλης Πιμπλής

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ήταν ένα συμβάν που επαναλαμβανόταν κάθε χρονιά. Ο παραλήπτης του λουλουδιού θα έκλεινε τώρα τα ογδόντα δύο του χρόνια. Όταν έφτασε το λουλούδι, άνοιξε το πακέτο κι έβγαλε το χάρτινο περιτύλιγμα. Ύστερα σήκωσε το ακουστικό και πήρε τηλέφωνο έναν πρώην αστυνομικό επιθεωρητή, που μετά τη σύνταξή του είχε εγκατασταθεί στη Σίλιαν. Οι δύο άντρες δεν ήταν μόνο συνομήλικοι, είχαν γεννηθεί και την ίδια μέρα – μια ειρωνεία της τύχης. Ο επιθεωρητής ήξερε πως θα δεχόταν τηλεφώνημα λίγο μετά την άφιξη του ταχυδρόμου, στις έντεκα το πρωί. Έπινε τον καφέ του περιμένοντας. Τη χρονιά αυτή το τηλέφωνο χτύπησε νωρίτερα, στις δέκα και μισή. Σήκωσε το ακουστικό και χαιρέτησε χωρίς να πει τ' όνομά του.

«Έφτασε».

«Τι είναι φέτος;»

«Δεν ξέρω τι λουλούδι είναι. Θα το βρούμε, πάντως. Είναι λευκό».

«Υποθέτω πως δεν ήρθε και κανένα γράμμα μαζί».

«Όχι. Μόνο το λουλούδι. Το πλαίσιο είναι ίδιο με το περσινό. Από κείνα τα φτηνά που συναρμολογείς μόνος σου».

«Η σφραγίδα του ταχυδρομείου;»

«Στοκχόλμη».

«Γραφικός χαρακτήρας;»

«Κεφαλαία, όπως πάντα. Καλλιγραφικά γράμματα».

Το θέμα είχε ήδη εξαντληθεί κι έμειναν σιωπηλοί, ο καθένας στη δική του άκρη της γραμμής. Ο συνταξιούχος επιθεωρητής, καθισμένος στο τραπέζι της κουζίνας του, έγειρε προς τα πίσω και τραβήξε μια ρουφηξιά από την πίπα του. Ήξερε, όμως, πως κανένας δεν περίμενε απ' αυτόν να θέσει κάποιο λυτρωτικό, οξυδερκές ερώτημα, που θα έριχνε νέο φως στην υπόθεση. Οι καιροί εκείνοι είχαν περάσει ανεπιστρεπτί και η συνομιλία των δύο ηλικιωμένων είχε περισσότερο το χαρακτήρα μιας ιεροτελεστίας που περιστρεφόταν γύρω από ένα μυστήριο το οποίο κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο δεν ενδιαφερόταν να λύσει.

Το λατινικό του όνομα ήταν *Leptospermum* (*Myrtaceae*) *rubinette*. Ήταν ένα ελάχιστο εντυπωσιακό θαμνώδες φυτό, με μικρά φύλλα που έμοιαζαν μ' εκείνα του ρεικιού κι ένα λευκό λουλούδι πλάτους δύο εκατοστών, με πέντε πέταλα. Είχε περίπου δώδεκα εκατοστά ύψος.

Η προέλευση του φυτού ήταν από τις ορεινές και θαμνώδεις περιοχές της Αυστραλίας και σ' εκείνα τα μέρη σχημάτιζε πλούσιους θυσάνους. Στην Αυστραλία το έλεγαν «Χιόνι της ερήμου». Αργότερα, μια ειδικός από τον βοτανικό κήπο της Ουψάλας θα διαπίστωνε πως ήταν ένα ασυνήθιστο φυτό, που σπάνια καλλιεργούνταν στη Σουηδία. Η βοτανολόγος έγραφε στη γνωμάτευσή της πως το φυτό ήταν συγγενές της μυρσίνης και πως συχνά συγχεόταν μ' ένα πιο συνηθισμένο φυτό, το *Leptospermum scoparium*, που υπήρχε σε αφθονία στη Νέα Ζηλανδία. Η διαφορά ήταν, σύμφωνα με την ειδικό, πως το *Rubinette* είχε μικροσκοπικά ροζ στίγματα στην άκρη των πετάλων του, που χάριζαν στο λουλούδι μια απαλή ροζ απόχρωση.

Το *Rubinette* ήταν ένα ταπεινό λουλούδι, χωρίς εμπορική αξία. Δεν είχε θεραπευτικές ιδιότητες και δεν προκαλούσε ψυχεδελικές εμπειρίες. Δεν τρωγόταν, δε χρησιμοποιούνταν ως μπαχαρικό, ούτε στην παρασκευή φυτικών χρωμάτων. Είχε, όμως, κάποια

σπουδαιότητα για τους ιθαγενείς της Αυστραλίας, τους Αβορίγινες, που θεωρούσαν ιερή την περιοχή και τη χλωρίδα γύρω από το Άγιος Ροκ. Κι έτσι, ο μόνος λόγος της ύπαρξής του ήταν να δίνει ευχαρίστηση με την παράξενη ομορφιά του.

Στη γνωμάτευσή της, η βοτανολόγος από την Ουψάλα έγγραφε πως το «Χιόνι της ερήμου» ήταν μάλλον ασυνήθιστο στην Αυστραλία και πολύ σπάνιο στη Σκανδιναβία. Η ίδια δεν είχε δει ποτέ της κάποιο δείγμα κι αφού συμβουλευτήκε τους συναδέλφους της έμαθε πως είχε γίνει μια προσπάθεια να καλλιεργηθεί σ' έναν κήπο στο Γκέτεμποργκ. Ήταν πολύ πιθανό να καλλιεργούνταν σε ιδιωτικά θερμοκήπια από ερασιτέχνες βοτανολόγους και από ανθρώπους που λάτρευαν τα λουλούδια. Ο λόγος που ήταν δύσκολη η καλλιέργειά του στη Σουηδία ήταν πως απαιτούσε ξηρό και ήπιο κλίμα και πως το χειμώνα έπρεπε να βρίσκεται σε εσωτερικό χώρο. Δεν ευδοκμούσε σε έδαφος πλούσιο σε ασβέστιο και ήθελε πότισμα απευθείας στις ρίζες του. Ήταν ένα φυτό που απαιτούσε προσοχή και φροντίδα.

Από θεωρητική άποψη, το γεγονός πως ήταν σπάνιο στη Σουηδία διευκόλυne την αναζήτηση της προέλευσης του συγκεκριμένου δείγματος – ήταν όμως πρακτικά αδύνατον να εντοπιστεί. Δεν υπήρχαν ούτε καταχωρίσεις ούτε ειδικές άδειες. Κανένας δεν ήξερε πόσοι καλλιεργητές είχαν μπει στον κόπο να φροντίσουν ένα τόσο δύσκολο λουλούδι. Οι λάτρεις των λουλουδιών που είχαν πρόσβαση σε σπόρους και φυτά αυτού του είδους ίσως ήταν ελάχιστοι, ίσως και εκατοντάδες. Οι σπόροι μπορεί να αγοράζονταν απευθείας από άλλον ιδιώτη ή ταχυδρομικά από κάποιον καλλιεργητή ή από οποιονδήποτε βοτανικό κήπο στην Ευρώπη. Μπορεί μάλιστα να τους είχαν φέρει κατευθείαν από την Αυστραλία, σε κάποιο ταξίδι. Ήταν αδύνατον να βρεθούν αυτοί οι ελάχιστοι καλλιεργητές ανάμεσα σε εκατομμύρια Σουηδούς που διέθεταν ένα μικρό θερμοκήπιο ή μια γλάστρα στο καθιστικό τους.

Κι αυτό ήταν μόνο ένα από τα μυστηριώδη λουλούδια που έφταναν πάντα μέσα σ' έναν παραγεμισμένο φάκελο κάθε πρώτης του Νοεμβρίου. Κάθε χρόνο ερχόταν κι ένα διαφορετικό είδος, όμως όλα τα λουλούδια ήταν όμορφα και σχετικά σπάνια. Όπως πάντα, το λουλούδι ήταν πρεσαρισμένο με φροντίδα σε χαρτί ακουαρέλας, καθραρισμένο με τζάμι. Το πλαίσιο ήταν είκοσι εννιά επί δεκαέξι εκατοστά.

Το μυστήριο με τα λουλούδια δεν είχε γίνει ποτέ γνωστό στον Τύπο και στο κοινό, παρά μόνο σ' έναν περιορισμένο κύκλο ανθρώπων. Πριν από τρεις δεκαετίες, η ετήσια εμφάνιση των λουλουδιών γινόταν αντικείμενο αναλύσεων. Ασχολούνταν μαζί τους ειδικοί στα δακτυλικά αποτυπώματα, γραφολόγοι, αστυνομικοί ερευνητές, το εγκληματολογικό εργαστήριο του κράτους και λίγοι συγγενείς και φίλοι του παραλήπτη. Τώρα πια οι ήρωες του δράματος ήταν τρία και μόνο πρόσωπα: ο ηλικιωμένος που είχε τα γενέθλιά του, ο συνταξιούχος αστυνομικός και ο άγνωστος που έστειλε το δώρο.

Ο συνταξιούχος αστυνομικός ήταν ένας πεπειραμένος βετεράνος. Δε θα ξεχνούσε ποτέ την πρώτη σύλληψη που είχε κάνει. Είχε πιάσει έναν μεθυσμένο και βίαιο μηχανικό, προτού κάνει κακό στον εαυτό του και στους άλλους. Στη διάρκεια της σταδιοδρομίας του είχε συλλάβει λαθροκνηγούς, άντρες που κακοποιούσαν τις γυναίκες τους, κλέφτες αυτοκινήτων, απατεώνες και μεθυσμένους οδηγούς. Είχε συναντήσει διαρρηκτές, ληστές, εμπόρους ναρκωτικών, βιαστές και τουλάχιστον έναν μάλλον παρανοϊκό βομβιστή. Συμμετείχε σε εννιά έρευνες ανθρωποκτονίας. Στις πέντε από αυτές, ο ίδιος ο δολοφόνος είχε τηλεφωνήσει στην αστυνομία ομολογώντας με συντριβή πως είχε σκοτώσει τη γυναίκα του, τον αδερφό του ή κάποιον άλλο κοντινό του άνθρωπο. Τρεις έρευνες είχαν σχέση με την εξιχνίαση φόνων. Δύο από αυτές είχαν ολοκληρωθεί μέσα σε λίγες μέρες, ενώ η τρίτη μετά από δύο χρόνια, με τη βοήθεια της κρατικής υπηρεσίας διαλεύκανσης εγκλήματος.

Η ένατη υπόθεση είχε λυθεί από αστυνομική άποψη – οι ερευνητές ήξεραν ποιος ήταν ο δολοφόνος, αλλά δεν υπήρχαν σαφή αποδεικτικά στοιχεία και ο εισαγγελέας είχε αποφασίσει να εγκαταλειφθεί η υπόθεση, η οποία τελικά παραγράφηκε προς μεγάλη απογοήτευση του επιθεωρητή. Η σταδιοδρομία του, πάντως, ήταν σε γενικές γραμμές εντυπωσιακή και θα έπρεπε να είναι ευχαριστημένος με όσα είχε καταφέρει.

Ο ίδιος, όμως, δεν ένιωθε καθόλου ικανοποιημένος με όλα αυτά.

Η «υπόθεση με τα πρεσαρισμένα λουλούδια» ήταν για τον επιθεωρητή ένα αγκάθι από το παρελθόν. Ήταν η υπόθεση που δεν είχε εξιχνιάσει, η υπόθεση που τον είχε απογοητεύσει, η υπόθεση στην οποία είχε αφιερώσει ασύγκριτα περισσότερο χρόνο απ' ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη.

Η κατάσταση ήταν παράλογη, γιατί ύστερα από χιλιάδες ώρες επισταμένης μελέτης της υπόθεσης εντός και εκτός υπηρεσίας δεν είχε καταλήξει στο αν είχε πράγματι διαπραχτεί έγκλημα.

Και οι δύο άντρες ήξεραν πως ο άνθρωπος που είχε τοποθετήσει το λουλούδι στο κάδρο είχε χρησιμοποιήσει γάντια. Δε θα υπήρχαν δακτυλικά αποτυπώματα ούτε στο πλαίσιο ούτε στο τζάμι. Ήξεραν πως δεν μπορούσαν να ανακαλύψουν τον αποστολέα. Ήξεραν πως το πλαίσιο θα μπορούσε να είχε αγοραστεί σε καταστήματα φωτογραφικών ειδών ή σε χαρτοπωλεία οπουδήποτε στον κόσμο. Δεν υπήρχαν κάποια ίχνη για να ακολουθήσουν. Και η σφραγίδα του ταχυδρομείου ήταν συχνά διαφορετική. Πολλές φορές ήταν από τη Στοκχόλμη, τρεις από το Λονδίνο, δύο από το Παρίσι, δύο από την Κοπεγχάγη, μία από τη Μαδρίτη, μία από τη Βόννη και μία από την Πενσακόλα των ΗΠΑ. Η τελευταία ήταν και η πιο μυστήρια. Ενώ όλες οι άλλες πόλεις ήταν γνωστές πρωτεύουσες, η Πενσακόλα ήταν τόσο άγνωστη, που ο επιθεωρητής είχε αναγκαστεί να την ψάξει στον παγκόσμιο χάρτη.

Αφού κατέβασε το ακουστικό, ο ηλικιωμένος που έκλεινε τα σγδόντα δύο του χρόνια έμεινε ακίνητος για ώρα πολλή κοιτώντας το όμορφο και ασήμαντο λουλούδι από την Αυστραλία – ακόμα δεν ήξερε τ' όνομά του. Ύστερα σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε τον τοίχο πάνω από το γραφείο. Εκεί βρίσκονταν καθραρισμένα με τζάμι σαράντα τρία πρεσαρισμένα λουλούδια. Σχημάτιζαν τέσσερις σειρές, που η καθεμιά τους είχε δέκα λουλούδια. Υπήρχε και μια ανολοκλήρωτη σειρά με τέσσερις πίνακες. Στην πάνω σειρά έλειπε ένας πίνακας. Η ένατη θέση ήταν κενή. Το «Χιόνι της ερήμου» θα ήταν ο τεσσαρακοστός τέταρτος πίνακας.

Αλλά για πρώτη φορά έγινε κάτι που χάλασε το σκηνικό των προηγούμενων χρόνων. Ο γέρος άρχισε ξαφνικά να κλαίει. Αυτό το συναισθηματικό ξέσπασμα μετά από σαράντα σχεδόν χρόνια τον έκανε να εκπλαγεί με τον εαυτό του.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΤΟ ΚΙΝΗΤΡΟ
20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ – 3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

**Το 18% των γυναικών στη Σουηδία
έχουν απειληθεί από κάποιον άντρα.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Η δίκη είχε αναπόφευκτα ολοκληρωθεί και οτιδήποτε θα μπορούσε να ειπωθεί είχε ήδη ειπωθεί. Δεν αμφέβαλε ούτε μια στιγμή πως θα τον καταδίκασαν. Η γραπτή απόφαση του δικαστηρίου είχε βγει στις δέκα το πρωί της Παρασκευής κι έμενε τώρα το τελικό δελτίο Τύπου από τους ρεπόρτερ που περιμέναν στο διάδρομο έξω από το Πρωτοδικείο.

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ τους είδε από το άνοιγμα της πόρτας και βράδυνε κάπως το βήμα του. Δεν ήθελε να συζητήσει τη δικαστική απόφαση που μόλις είχε λάβει, αλλά οι ερωτήσεις ήταν αναπόφευκτες και ήξερε –καλύτερα απ’ τον καθένα– πως έπρεπε να τεθούν και να απαντηθούν. Έτσι νιώθει λοιπόν ένας εγκληματίας, σκέφτηκε. Από τη λάθος μεριά του μικροφώνου. Τεντώθηκε με κόπο και προσπάθησε να χαμογελάσει βεβιασμένα. Οι ρεπόρτερ τού ανταπέδωσαν το χαμόγελο κι έγνεψαν προς το μέρος του φιλικά, σχεδόν ντροπαλά.

«Για να δούμε... *Αφτομπλάντετ, Εξπρέσεν, Ανεξάρτητο Σουηδικό Πρακτορείο Ειδήσεων*, TV4, και... από πού είσαι εσύ;... Μάλιστα, *Ντάγκενς Ιντουστρί*. Μάλλον έγινα διάσημος», διαπίστωσε ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ.

«Κάνε μας μια δήλωση, “Κάλε Μπλούμκβιστ”», είπε ο δημοσιογράφος της μίας εκ των δύο απογευματινών εφημερίδων.

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ, του οποίου το πλήρες όνομα τύχαι-

νε να είναι Καρλ Μίκαελ Μπλούμκβιστ, πίεσε όπως πάντα τον εαυτό του να μη λοξοκοιτάξει όταν άκουσε το παρατσούκλι. Κάποτε, είκοσι χρόνια πριν, όταν ήταν είκοσι τριών χρόνων και είχε μόλις αρχίσει να εργάζεται ως αναπληρωτής δημοσιογράφος στο πρώτο του θερινό πόστο, είχε τύχει να αποκαλύψει άθελά του μια συμμορία ληστών τραπεζής, οι οποίοι σε διάρκεια δύο χρόνων είχαν χτυπήσει πέντε φορές τραβώντας την προσοχή. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι σε όλες τις περιπτώσεις επρόκειτο για την ίδια συμμορία. Η ειδικότητά τους ήταν να φτάνουν με αυτοκίνητο σε μικρές κοινότητες και να ληστεύουν μία ή δύο τράπεζες κάθε φορά. Μεταμφιέζονταν σε ήρωες του Γουόλτ Ντίσνεϊ με μάσκες από λατέξ. Βαφτίστηκαν, με μια όχι και τόσο ανεξήγητη αστυνομική λογική, «Συμμορία του Ντόναλντ». Οι εφημερίδες, όμως, τους ξαναβάφτισαν «Μουρογόλυκους», πράγμα που ακουγόταν κάπως πιο ταιριαστό αν σκεφτεί κανείς πως σε δύο περιπτώσεις δεν είχαν διστάσει να ριξουν προειδοποιητικές βολές, χωρίς να νοιάζονται για τις ανθρώπινες ζωές, και είχαν απειλήσει περαστικούς και όσους έδειχναν υπερβολική περιέργεια.

Το έκτο χτύπημα έγινε κατακαλόκαιρο σε μια τράπεζα στην Εστεργέταντ. Ένας ρεπόρτερ του τοπικού ραδιοφωνικού σταθμού έτυχε να βρίσκεται στην τράπεζα την ώρα της ληστείας και αντέδρασε σύμφωνα με τις οδηγίες του υπηρεσιακού του εγχειριδίου. Μόλις οι ληστές εγκατέλειψαν την τράπεζα, πήγε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο και είπε το νέο σε απευθείας μετάδοση.

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ περνούσε λίγες μέρες με μια γνωστή του στο εξοχικό σπίτι που είχαν οι γονείς της για το καλοκαίρι κοντά στο Κατρίνεχολμ. Όταν τον ρώτησε η αστυνομία δεν μπορούσε να πει για ποιον ακριβώς λόγο έκανε τη σύνδεση, αλλά την ίδια στιγμή που άκουσε το νέο τού ήρθε στο νου μια παρέα πέντε αγοριών σ' ένα καλοκαιρινό σπιτάκι καμιά εκατοστή μέτρα πιο πέρα. Τους είχε δει λίγες μέρες νωρίτερα όταν έπαιζαν μπάμντον στην αυλή και είχε περάσει από μπροστά με τη φίλη του παίχνοντας σ' ένα παγωτατζίδικο.

Είχε δει τέσσερις ξανθούς, καλογυμνασμένους νέους, που φο-

ρούσαν σορτς και ήταν γυμνοί από τη μέση και πάνω. Ήταν ολοφάνερα αθλητικοί τύποι, με μυώδη κορμιά, και υπήρχε κάτι στον τρόπο που έπαιζαν μπάτμιντον που τον έκανε να κοιτάξει μια ακόμα φορά – ίσως να έφταιγε το γεγονός πως το ματς γινόταν μέσα στο καυτό λιοπύρι και είχε κάτι που ανέδιδε μια ενέργεια εστιασμένη στη βία. Δεν έδειχναν να περνούν απλώς τον καιρό τους και γι' αυτό τους πρόσεξε ο Μίκαελ.

Δεν υπήρχε κάποιος πραγματικός λόγος να υποπτευθεί πως ήταν ληστές τραπέζης, παρ' όλα αυτά έκανε έναν περίπατο κι έκατσε σ' ένα λόφο απ' όπου έβλεπε το σπιτάκι. Διαπίστωσε πως ήταν έρημο. Πέρασαν κάπου σαράντα λεπτά και η αγοροπαρέα κατέφθασε μ' ένα Βόλβο, που το πάρκαραε στην αυλή. Βιάζονταν κι ο καθένας τους έσερνε το αθλητικό του σακίδιο, γεγονός που από μόνο του δε σήμαινε αναγκαστικά πως δεν είχαν πάει για κολύμπι. Ένας τους, όμως, γύρισε πίσω στο αυτοκίνητο κι έβγαλε έξω ένα αντικείμενο που το σκέπασε στα γρήγορα μ' ένα αθλητικό μπουφάν. Ο Μίκαελ, παρόλο που η θέση από την οποία τους παρατηρούσε ήταν σχετικά μακριά, κατάφερε να δει πως επρόκειτο για ένα παλιό αξιόπιστο AK4, ίδιου τύπου μ' εκείνο που τόσο στενά είχε συνδεθεί μαζί του κατά τη διάρκεια της δωδεκάμηνης θητείας του. Μετά τηλεφώνησε στην αστυνομία και αφηγήθηκε ό,τι είχε δει. Ήταν το ξεκίνημα της τριήμερης εντατικής πολιορκίας του εξοχικού από τα μέσα ενημέρωσης, με τον Μίκαελ σε πρώτο πλάνο, δεχόμενο συγχρόνως πλουσιοπάροχη αμοιβή για την ανεξάρτητη συνεργασία του με μια απογευματινή εφημερίδα. Η αστυνομία εγκατέστησε το αρχηγείο της σ' ένα τροχόσπιτο στην αυλή του εξοχικού όπου διέμενε ο Μίκαελ.

Η υπόθεση των «Μουργόλυκων» έδωσε στον Μίκαελ το στάτους του αστέρα που χρειαζόταν ως νέος δημοσιογράφος στον κλάδο του. Η κακή πλευρά της διασημότητας ήταν πως η άλλη απογευματινή εφημερίδα δεν μπορούσε να μη βάλει στον τίτλο το «Ο “Κάλε Μπλούμκβιστ” διαλεύκανε την υπόθεση». Το συνοδευτικό κείμενο είχε γραφτεί από μια μεγαλύτερη σε ηλικία αρθρογράφο και περιείχε μια ντουζίνα αναφορές στον νεαρό

ντετέκτιβ της Άστριντ Λίντγκρεν. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η εφημερίδα είχε και μια θολή φωτογραφία που έδειχνε τον Μίκαελ με μισάνοιχτο στόμα και το δείκτη του χεριού του υψωμένο να στέκεται και να δίνει κάποιες οδηγίες σ' έναν ένστολο αστυνομικό. Στην πραγματικότητα έδειχνε μόνο το δρόμο προς την τουαλέτα στην αυλή του εξοχικού.

Δεν έπαιξε κανένα ρόλο που ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ δεν είχε ποτέ στη ζωή του χρησιμοποιήσει το όνομα Καρλ – δεν είχε καν υπογράψει κείμενο ως Καρλ Μπλούμκβιστ. Από εκείνη τη στιγμή, προς απογοήτευσή του, έγινε γνωστός στους συναδέλφους του δημοσιογράφους ως «Κάλε Μπλούμκβιστ» – ένα παρανόμι που το έλεγαν μ' έναν εξοργιστικό χλευασμό, όχι εχθρικά αλλά ούτε και φιλικά. Αγαπούσε τα βιβλία της Άστριντ Λίντγκρεν, μισούσε, όμως, το παρατσούκλι. Του πήρε πολλά χρόνια και χρειάστηκαν σοβαρότερα δημοσιογραφικά προσόντα για να ξεθωριάσει το παρατσούκλι. Παρ' όλα αυτά ένιωθε αμήχανα κάθε φορά που το χρησιμοποιούσαν παρουσία του.

Έτσι λοιπόν χαμογέλασε ήρεμα και κοίταξε στα μάτια τον ρεπόρτερ της απογευματινής εφημερίδας.

«Α, βρες κάτι μόνος σου. Αφού πάντα συνηθίζεις να σκαρώνεις με φαντασία τα κείμενά σου».

Το ύφος του δεν ήταν εχθρικό, ούτε καν ειρωνικό. Ήταν όλοι τους λίγο-πολύ γνωστοί μεταξύ τους και ο χειρότερος επικριτής του Μίκαελ δεν είχε παρουσιαστεί. Παλιότερα είχε δουλέψει μαζί με κάποιον απ' αυτούς και λίγα χρόνια πριν, σε μια γιορτή, είχε σχεδόν καταφέρει να «ριξεί» μία από τις γυναίκες – τη ρεπόρτερ του TV4.

«Σου την έφεραν κατακέφαλα εκεί μέσα», διαπίστωσε ο ρεπόρτερ της *Ντάγκενς Ιντουστρί* – προφανώς είχαν στείλει έναν νεαρό αναπληρωτή.

«Ναι», ομολόγησε ο Μίκαελ. Δύσκολα θα μπορούσε να ισχυριστεί πως δεν ήταν έτσι τα πράγματα.

«Πώς νιώθεις;»

Παρά τη σοβαρότητα του ζητήματος, ο Μίκαελ δεν μπόρεσε να μη μειδιάσει με την ερώτηση και μαζί μ' αυτόν και οι μεγαλύτεροι δημοσιογράφοι. Αντάλλαξε μια ματιά με τη ρεπόρτερ του TV4. *Πώς νιώθεις*. Οι Σοβαροί Δημοσιογράφοι όλων των εποχών ισχυρίζονται πως είναι η μοναδική ερώτηση που μπορούν να θέσουν οι Ηλίθιοι Αθλητικοί Ρεπόρτερ στον Ξέπνοο Αθλητή από την άλλη μεριά του νήματος. Αλλά ύστερα ξανασβάρωσε.

«Φυσικά λυπάμαι που το δικαστήριο δεν κατέληξε σε άλλη απόφαση», απάντησε τυπικά.

«Τρεις μήνες φυλακή και εκατόν πενήντα χιλιάδες κορόνες αποζημίωση. Είναι βαριά ποινή», είπε η γυναίκα από το TV4.

«θα επιβιώσω».

«Θα ζητήσεις συγγνώμη από τον Βένερστρεμ; Θα δώσετε τα χέρια;»

«Όχι, δεν το νομίζω. Οι αντιλήψεις μου σε σχέση με την επιχειρηματική ηθική του κυρίου Βένερστρεμ δεν έχουν αλλάξει».

«Ισχυρίζεσαι λοιπόν ακόμα πως είναι απατεώνας;» ρώτησε γρήγορα ο ρεπόρτερ της *Ντάγκενς Ιντουστρί*.

Στην απάντηση που θα μπορούσε να δοθεί σε μια τέτοια ερώτηση, κρυβόταν ένας εν δυνάμει καταστροφικός τίτλος και ο Μίκαελ θα μπορούσε κάλλιστα να γλιστρήσει στην μπανανόφλυδα, αν ο ρεπόρτερ δεν είχε δείξει τον κίνδυνο τεντώνοντας προς τα μπρος το μικρόφωνο κάπως ανυπόμονα.

Το δικαστήριο είχε μόλις αποφασίσει πως ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ είχε προσβάλει την υπόληψη του κεφαλαιούχου Χανς Έρικ Βένερστρεμ. Είχε καταδικαστεί για συκοφαντική δυσφήμιση. Η δίκη είχε τελειώσει και ο Μίκαελ δε σχεδίαζε να ασκήσει έφεση. Αλλά τι θα συνέβαινε αν επαναλάμβανε απρόσεκτα τους ισχυρισμούς του ήδη από τα скаλιά του δικαστηρίου; Ο Μίκαελ αποφάσισε πως δε θα 'θελε να μάθει την απάντηση.

«Θεώρησα πως υπήρχε σοβαρός λόγος να δημοσιεύσω τις πληροφορίες που είχα. Το δικαστήριο έκρινε διαφορετικά και φυσικά πρέπει να αποδεχτώ τη νομική διαδικασία που ακολου-

θήθηκε. Τώρα στη σύνταξη της εφημερίδας θα συζητήσουμε επισταμένα τη δικαστική απόφαση προτού δούμε τι θα κάνουμε στο μέλλον. Δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο».

«Ξέχασες, όμως, ότι ως δημοσιογράφος θα έπρεπε να μπορείς να τεκμηριώνεις τους ισχυρισμούς σου», είπε η ρεπόρτερ από το TV4 με μια κάποια αυστηρότητα στη φωνή. Ο Μίκαελ δεν μπορούσε ν' αρνηθεί την αλήθεια της δήλωσής της. Ήταν κάποτε καλοί φίλοι. Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ έμεινε μαζί τους για λίγα ακόμα οδυνηρά λεπτά απαντώντας σε ερωτήσεις. Το ερώτημα που δεν είχε τεθεί μα που έμενε μετέωρο στον αέρα και που δεν πέρασε απ' το νου κανενός ρεπόρτερ να το θέσει – ίσως γιατί ήταν τόσο ενοχλητικά ακατανόητο – ήταν το πώς ο Μίκαελ μπόρεσε να γράψει ένα κείμενο που του έλειπε τελείως η ουσία. Οι παρευρισκόμενοι ρεπόρτερ, με εξαίρεση τον αναπληρωτή της *Ντάγκενς Ιντουστρί*, ήταν όλοι βετεράνοι με μεγάλο επαγγελματικό παρελθόν. Για κείνους, η απάντηση στην ερώτηση αυτή ήταν έξω από τα όρια του κατανοητού.

Η ρεπόρτερ από το TV4 τον έβαλε να σταθεί έξω από την πόρτα του Πρωτοδικείου και του έθεσε ερωτήσεις μπροστά στην κάμερα χωριστά από τους άλλους. Ήταν περισσότερο φιλική απ' όσο του άξιζε. Ακολούθησαν αρκετές ερωταποκρίσεις έτσι ώστε να ικανοποιηθούν όλοι οι ρεπόρτερ. Η ιστορία θα κατέληγε σε τίτλους – ήταν αναπόφευκτο – αλλά με λίγη προσπάθεια σκέφτηκε πως τα μέσα ενημέρωσης δεν επρόκειτο να το δουν ως το μεγαλύτερο γεγονός της χρονιάς. Οι ρεπόρτερ είχαν πάρει ό,τι ήθελαν και αποσύρθηκαν φεύγοντας ο καθένας για τη σύνταξη των μέσων ενημέρωσης που εκπροσωπούσαν.

Σκεφτόταν να περπατήσει, αλλά εκείνη τη μέρα του Δεκέμβρη φυσούσε πολύ και είχε ήδη παγώσει μετά τη συνέντευξη. Εκεί, ολομόναχος, στα σκαλιά του Πρωτοδικείου, σήκωσε τη ματιά του και τότε ήταν που είδε τον Ουίλιαμ Μπόρι να βγαίνει από το αυτοκίνητό του – στο οποίο καθόταν κατά τη διάρκεια της συνέντευ-

ξης. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Ο Ουίλιαμ Μπόρι χαμογέλασε. «Άξιζε να έρθω εδώ μόνο και μόνο για να σε δω μ' εκείνο το χαρτί στο χέρι».

Ο Μίκαελ δεν απάντησε. Ο Ουίλιαμ Μπόρι και ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ γνωρίζονταν εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Είχαν εργαστεί κάποτε μαζί ως αναπληρωτές ρεπόρτερ του οικονομικού τμήματος μιας πρωινής εφημερίδας. Εκεί θεμελιώθηκε μια χρόνια εχθρότητα, που ίσως να οφειλόταν στην κακή χημεία ανάμεσά τους. Στα μάτια του Μίκαελ, ο Μπόρι ήταν ένας άθλιος ρεπόρτερ, ένας κουραστικός, μικροπρεπής, εκδικητικός άνθρωπος, που παρενοχλούσε τους γύρω του με ηλίθια αστεία και εκφραζόταν υποτιμητικά για τους μεγαλύτερους και κατά συνέπεια πιο έμπειρους ρεπόρτερ. Ιδιαίτερα αντιπαθούσε τις μεγαλύτερες σε ηλικία ρεπόρτερ. Μετά τον πρώτο ανοιχτό καβγά που είχαν οι δυο τους ακολούθησαν κι άλλες μικροσυγκρούσεις, ώσπου η αντιπαράθεση έγινε προσωπική.

Τα χρόνια περνούσαν με τον Μίκαελ και τον Ουίλιαμ Μπόρι να συγκρούονται κατά διαστήματα, αλλά στο τέλος της δεκαετίας του '90 έγιναν στ' αλήθεια εχθροί. Ο Μίκαελ είχε γράψει ένα βιβλίο οικονομικής δημοσιογραφίας, στο οποίο είχε επιμελώς παραθέσει αποσπάσματα από ένα σωρό βλακώδη άρθρα που είχαν την υπογραφή του Μπόρι. Σύμφωνα με την εκδοχή του Μίκαελ ο Μπόρι παρουσιαζόταν σαν ένας σπουδαίος ξερόλας, που τα περισσότερα στοιχεία του ήταν αποτέλεσμα προχειροδουλειάς και που έγραφε υμνητικά άρθρα για εταιρείες dot.com, οι οποίες αμέσως μετά πτώχευαν. Ο Μπόρι δεν εκτίμησε την ανάλυση του Μίκαελ και σε μια τυχαία συνάντησή τους σε μια ταβέρνα στο Σέντερ πιάστηκαν σχεδόν στα χέρια. Σ' εκείνη τη φάση ο Μπόρι εγκατέλειψε τη δημοσιογραφία και τώρα εργαζόταν ως πληροφοριοδότης, με σαφώς μεγαλύτερο μισθό, σε μια εταιρεία, η οποία εκτός των άλλων τύχαινε να βρίσκεται στη σφαίρα ενδιαφέροντος του βιομήχανου Χανς-Έρικ Βένερστρεμ.

Αλληλοκοιτάχτηκαν ώρα πολλή, ώσπου ο Μίκαελ του γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

Ήταν χαρακτηριστική η συμπεριφορά του Μπόρι: είχε πάει στο Πρωτοδικείο μόνο και μόνο για να παρακολουθήσει τη σκηνή και να σκάσει στα γέλια.

Καθώς έφευγε, έτυχε να σταματήσει το λεωφορείο 40 και το πήρε, περισσότερο για να απομακρυνθεί από εκείνο το μέρος. Κατέβηκε στο Φριντχემσπλάν και στάθηκε αναποφάσιτος στη στάση, πάντα με τη δικαστική απόφαση στα χέρια του. Τελικά αποφάσισε να περπατήσει μέχρι το «Καφέ Άννα» δίπλα στην είσοδο του γκαράζ του κτιρίου της αστυνομίας.

Δεν είχε περάσει ούτε μισό λεπτό από τη στιγμή που είχε παραγγείλει καφέ με γάλα και σάντουιτς κι άρχισαν τα μεσημεριανά νέα στο ραδιόφωνο. Η είδηση ερχόταν τρίτη μετά από το νέο για έναν καμικάζι βομβιστή στην Ιερουσαλήμ και το γεγονός πως η κυβέρνηση είχε δημιουργήσει μια επιτροπή για να διερευνήσει το ζήτημα ενός πιθανού σχηματισμού καρτέλ στις οικοδομικές επιχειρήσεις.

«Ο δημοσιογράφος Μίκαελ Μπλούμκβιστ του περιοδικού *Μιλένιουμ* καταδικάστηκε την Πέμπτη το πρωί σε τρεις μήνες φυλάκιση για συκοφαντική δυσφήμιση κατά του βιομήχανου Χανς-Έρικ Βένερστρεμ. Επρόκειτο για ένα άρθρο που είχε κάνει αίτηση και είχε δημοσιευτεί φέτος, πριν από λίγο καιρό, σχετικά με την υπόθεση “Μίνως”. Εκεί ο Μπλούμκβιστ ισχυριζόταν πως ο Βένερστρεμ είχε χρησιμοποιήσει κρατικούς πόρους σε λαθρεμπόριο όπλων, αντί να ριζει τα χρήματα σε βιομηχανικές επενδύσεις στην Πολωνία. Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ υποχρεώνεται επίσης να καταβάλει εκατόν πενήντα χιλιάδες κορόνες ως αποζημίωση. Ο δικηγόρος του Βένερστρεμ Μπέρτιλ Καμνεμάκερ σχολίασε πως ο πελάτης του είναι ικανοποιημένος με την απόφαση. Είπε πως πρόκειται για μια εξαιρετικά σοβαρή περίπτωση συκοφαντικής δυσφήμισης».

Η δικαστική απόφαση ήταν είκοσι έξι ολόκληρες σελίδες. Εξέθετε τους λόγους για τους οποίους ο Μίκαελ είχε κριθεί ένοχος

για δεκαπέντε περιπτώσεις συκοφαντίας κατά του Χανς-Έρικ Βένεστρομ. Ο Μίκαελ διαπίστωσε πως καθεμιά από τις κατηγορίες για τις οποίες είχε καταδικαστεί του κόστιζε δέκα χιλιάδες κορόνες και έξι μέρες φυλακή. Χώρια τα έξοδα της δίκης και η αμοιβή του δικηγόρου. Δεν άντεχε καν να σκεφτεί πού θα τελείωνε ο λογαριασμός, αλλά καταλάβαινε πως θα μπορούσε να 'ταν και χειρότερα. Το δικαστήριο τον αθώωνε σε επτά σημεία. Καθώς μελετούσε τη διατύπωση της δικαστικής απόφασης, μια βαριά, δυσάρεστη αίσθηση του πλάκωσε το στομάχι, εκπλήσσοντάς τον. Όταν ξεκινούσε η δίκη ήξερε πως θα καταδικαζόταν εκτός κι αν συνέβαινε κάποιο θαύμα. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία επί του θέματος και είχε συμφιλιωθεί με την ιδέα. Τις δυο μέρες που κράτησε η δίκη ήταν κάπως ξέγνοιαστος και για έντεκα μέρες, χωρίς να νιώθει τίποτα το ιδιαίτερο, περίμενε απλώς να δει πώς θα διαμόρφωναν οι δικαστές το κείμενο που κρατούσε τώρα στα χέρια του. Η δυσφορία τον πλημμύριζε για πρώτη φορά τώρα που η δίκη είχε τελειώσει. Δάγκωσε μια μπουκιά ψωμί κι αισθάνθηκε πως φούσκωνε μέσα στο στόμα του. Δεν μπορούσε να καταπιεί κι άφησε το σάντουιτς στην άκρη.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ καταδικαζόταν για έγκλημα – πρώτη φορά ύποπτος και κατηγορούμενος για κάτι. Σε σχέση με άλλες αποφάσεις, βέβαια, ετούτη εδώ ήταν αστείο πράγμα. Έγκλημα ελαφρών βαρών. Στο κάτω κάτω δεν ήταν ένοπλη ληστεία, δολοφονία ή βιασμός. Από οικονομικής άποψης ήταν βαριά η ποινή. Το *Μιλένιουμ* δεν ήταν η ναυαρχίδα των μίντια με απεριόριστα μέσα –το περιοδικό βρισκόταν στα όριά του– από την άλλη, όμως, η δικαστική απόφαση δε θα σήμαινε και την καταστροφή του. Το πρόβλημα ήταν πως ο Μίκαελ ήταν ένας από τους συνιδιοκτήτες και ταυτόχρονα, βλακωδώς βέβαια, συντάκτης και υπεύθυνος έκδοσης. Την αποζημίωση των εκατόν πενήντα χιλιάδων κορόνων θα την πλήρωνε από την τσέπη του, πράγμα που σήμαινε ότι οι αποταμιεύσεις του θα εξανεμιζόνταν. Το περιοδικό θα κατέβαλλε τα δικαστικά έξοδα. Με μια συνετή διαχείριση θα τακτοποιούνταν τα πράγματα.

Σκέφτηκε την πιθανότητα να πουλήσει το διαμέρισμά του, πράγμα που θα τον έτσουζε ιδιαίτερα. Στο τέλος της δεκαετίας του '80, στη διάρκεια μιας περιόδου που είχε σταθερή δουλειά και σχετικά καλό εισόδημα, έψαχνε για μόνιμη κατοικία. Έτρεχε σε παρουσιάσεις διαμερισμάτων αλλά τίποτα δεν του καθόταν, ώσπου έπεσε σε μια σοφίτα εξήντα πέντε τετραγωνικών, ακριβώς στην αρχή της οδού Μπέλιμαν. Ο προηγούμενος ιδιοκτήτης είχε ξεκινήσει να την επιπλώνει κάνοντάς την κατοικήσιμη αλλά είχε ξαφνικά βρει δουλειά σε μια εταιρεία του εξωτερικού και ο Μίκαελ την αγόρασε ανακαινισμένη, σε χαμηλή τιμή.

Ο Μίκαελ είχε αγιοήσει τα σχέδια του αρχιτέκτονα εσωτερικών χώρων και ολοκλήρωσε μόνος του τις εργασίες. Ξόδεψε χρήματα για να φτιάξει το μπάνιο και την κουζίνα και αδιαφόρησε για τα υπόλοιπα. Αντί να βάλει ξύλινο πάτωμα και να φτιάξει εσωτερικούς τοίχους διαμορφώνοντάς τη σε δυάρι, λείανε τις σανίδες της σοφίτας με τροχό, ασβέστωσε απευθείας τους τραχιούς τοίχους και κάλυψε τις χειρότερες ατέλειες με δυο ακουαρέλες του Εμανουέλ Μπέρνστοουν. Το αποτέλεσμα ήταν ένα ευρύχωρο διαμέρισμα, με κρεβατοκάμαρα, βιβλιοθήκη και σαλοτραπεζαρία δίπλα σε μια κουζίνα με πάσο. Το διαμέρισμα είχε τρία παράθυρα, το ένα από αυτά με θέα στις στέγες του Ρινταρφιέρντεν και της Παλιάς Πόλης. Έβλεπε ένα μέρος από τα νερά του Σλούσεν και το Δημαρχείο. Σήμερα δε θα είχε τη δυνατότητα ν' αγοράσει μια παρόμοια κατοικία και ήθελε πολύ να την κρατήσει.

Αλλά το γεγονός πως κινδύνευε να χάσει το διαμέρισμα δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με το χτύπημα που είχε δεχτεί στον επαγγελματικό τομέα. Θα περνούσε καιρός ώσπου να επανορθώσει τη ζημιά – αν μπορούσε να επανορθωθεί ποτέ. Ήταν ζήτημα εμπιστοσύνης. Στο άμεσο μέλλον πολλοί συντάκτες θα δίσταζαν να δημοσιεύσουν μια δική του ιστορία. Είχε ακόμα πολλούς φίλους στον κλάδο του, που θα αποδέχονταν το γεγονός πως υπήρξε άτυχος και θύμα συμπτώσεων, μα τώρα πια δεν είχε την πολυτέλεια να κάνει ούτε ένα λάθος.

Η ταπείνωση ήταν που τον πονούσε περισσότερο.

Είχε όλους τους άσους στο χέρι του και παρ' όλα αυτά είχε χάσει από έναν γκάνγκστερ με κουστούμι Αρμάνι, ένα χρηματιστή-κτήνος· ένα γιάπη με διάσημο δικηγόρο, που χασκογελούσε σ' όλη τη δίκη.

Πώς στο διάβολο είχαν πάει όλα τόσο στραβά;

Η υπόθεση Βένερστρεμ είχε αρχίσει όλο υποσχέσεις στη γέφυρα ενός κίτρινου ιστιοπλοϊκού την παραμονή της Γιορτής του Καλοκαιριού* ενάμιση χρόνο πριν. Η ιστορία είχε ξεκινήσει τυχαία και είχε ως αφετηρία το γεγονός πως ένας πρώην συνάδελφός του δημοσιογράφος, ειδικός στον τομέα ενημέρωσης της νομαρχίας, θέλοντας να εντυπωσιάσει τη νέα του κοπέλα, νοίκιασε ασυλλόγιστα ένα Σκάμπι για μια ολιγοήμερη, απρογραμμάτιστη, ρομαντική ιστιοπλοϊκή βόλτα στις ακτές. Η κοπέλα του, που είχε πρόσφατα μετακομίσει από το Χαλσταχάμαρ για να σπουδάσει στη Στοκχόλμη, αφού πρόβαλε κάποια αντίσταση, πείστηκε τελικά, με την προϋπόθεση πως θα έρχονταν μαζί και η αδερφή της με το αγόρι της. Το τρίο από το Χαλσταχάμαρ δεν είχε ξαναμπει σε ιστιοπλοϊκό. Το πρόβλημα ήταν πως ο ειδικός επί της ενημέρωσης ήταν περισσότερο ενθουσιώδης παρά έμπειρος ως ιστιοπλόος. Τρεις μέρες πριν από τον απόπλου τηλεφώνησε απελπισμένος στον Μίκαελ και τον έπεισε να τον ακολουθήσει ως πέμπτο μέλος του πληρώματος, μιας και εκείνος ήταν έμπειρος κυβερνήτης.

Στην αρχή ο Μίκαελ ήταν αρνητικός στην πρόταση, υποχώρησε, όμως, όταν του υποσχέθηκαν πως θα ξεκουραζόταν λίγες μέρες στη θάλασσα με καλό φαγητό κι ωραία συντροφιά – όπως συνηθίζεται να λένε. Καμιά προσδοκία δε βγήκε αληθινή και η

* Η Γιορτή του Καλοκαιριού (ακριβέστερα, η Γιορτή του Μεσοκαλόκαιρου): σημαντική γιορτή στη Σκανδιναβία, που έχει τις ρίζες της σε παγανιστικές λατρείες σε σχέση με τη γονιμότητα της φύσης. Το γλέντι ξεκινά από το πρωί κιόλας της παραμονής με μάζεμα λουλουδιών και πλέξιμο στεφανιών, που στολίζουν το φαλλικό σύμβολο γύρω από το οποίο χορεύουν οι συντροφιάς. (Σ.τ.Μ.)

ρότα τους ήταν περισσότερο καταστροφική απ' όσο μπορούσε να φανταστεί. Διαπλέοντας την όμορφη κι ελάχιστα δραματική διαδρομή από το νησί Μπούλαντ προς το κανάλι Φουρουσούντ, με πολύ μικρή ταχύτητα, η κοπέλα του γνωστού του έπαθε ναυτία. Η αδερφή της είχε βαλθεί να τσακώνεται με το αγόρι της και κανένας τους δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον να μάθει κάτι από ιστιοπλοΐα. Γρήγορα ξεκαθαρίστηκε πως ο μόνος υπεύθυνος για τη φροντίδα του σκάφους ήταν ο Μίκαελ – από εκείνον τα περίμεναν όλα, αν και οι συνεπιβάτες του είχαν φυσικά καλές προθέσεις και του έδιναν αφειδώς άχρηστες συμβουλές. Μετά την πρώτη διανυκτέρευση σ' έναν κόλπο του νησιού Ενσέ, ήταν έτοιμος ν' αποβιβαστεί στο Φουρουσούντ και να γυρίσει στο σπίτι με λεωφορείο. Μόνο τα απελπισμένα παρακάλια του γνωστού του τον έκαναν να μείνει στο σκάφος.

Την επόμενη μέρα έδεσαν στο μόλο της Αρχόλμα γύρω στις δώδεκα, αρκετά νωρίς δηλαδή, ώστε να βρουν ελεύθερη θέση. Μόλις μαγείρεψαν κι έφαγαν μεσημεριανό, ο Μίκαελ πρόσεξε ένα πλαστικό κίτρινο M-30 που γλιστρούσε στο έμπα του κόλπου μόνο με τα πανιά. Το ιστιοπλοϊκό έκοψε μαλακά ταχύτητα, ενώ ο καπετάνιος έψαχνε πού να χωρέσει στο μόλο. Ο Μίκαελ έριξε γύρω του μια ματιά και είδε πως ο μόνος ελεύθερος χώρος ήταν ανάμεσα στο δικό τους Σκάμπι και σ' ένα ταχύπλοο δίπλα τους. Μόλις που θα χωρούσε το στενόμακρο M-30. Στάθηκε στην πρύμνη κι έδειξε το μέρος. Ο καπετάνιος του M-30 ύψωσε το χέρι του να τον ευχαριστήσει κι έστριψε προς το μόλο. Ο Μίκαελ πρόσεξε πως ο καπετάνιος ήταν ένας μοναχικός ιστιοπλόος, που δεν μπήκε στον κόπο να βάλει μπρος το μοτέρ. Άκουσε το κροτάλισμα από την αλυσίδα της άγκυρας και λίγες στιγμές αργότερα κατέβηκε ο πάσσαλος, ενώ ο καπετάνιος έτρεξε σαν ζεματισμένος ποντικός να στερεώσει το πηδάλιο και ταυτόχρονα να δέσει το πανί στην πλώρη.

Ο Μίκαελ ανέβηκε στην κουπαστή και σήκωσε το χέρι του για να δείξει πως μπορούσε να τον βοηθήσει να δέσει. Ο νεοφερμένος έκανε μια τελευταία αλλαγή πορείας και γλίστησε

άψογα μέχρι την πρύμνη του Σκάμπι, με ελάχιστη ταχύτητα. Τη στιγμή που ο νεοφερμένος πέταγε το σκοινί προς τον Μίκαελ, αναγνώρισαν ο ένας τον άλλο και χαμογέλασαν εγκάρδια.

«Γεια σου, Ρομπ», είπε ο Μίκαελ. «Γιατί δε χρησιμοποιείς το μοτέρ για ν' αποφεύγεις να ξύνεις το χρώμα όλων των σκαφών στο λιμάνι;»

«Γεια σου, Μικ. Κατάλαβα πως ήσουν γνωστή φάτσα. Θα χρησιμοποιούσα το μοτέρ αν μπορούσα να το βάλω μπρος. Με άφησε το άθλιο εδώ και δυο μέρες, στη Ρεντλέγκα».

Έσφιξαν τα χέρια πάνω από την κουπαστή.

Μια αιωνιότητα νωρίτερα, τη δεκαετία του '70 στο λύκειο του Κούνσχολμ, ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ και ο Ρόμπερτ Λίντμπερ ήταν φίλοι και μάλιστα στενοί. Από τη μέρα, όμως, που πήραν το απολυτήριό τους διακόπηκε η φιλία τους, όπως τόσο συχνά συμβαίνει με τους παλιούς συμμαθητές. Χώρισαν οι δρόμοι τους και δεν είχαν συναντηθεί πάνω από πέντε-έξι φορές τα τελευταία είκοσι χρόνια. Αντάμωναν τώρα απρόσμενα στο μόλο της Αρχόλμα, ενώ είχαν να ιδωθούν επτά-οκτώ χρόνια. Παρατήρησαν με περιέργεια ο ένας τον άλλο. Ο Ρόμπερτ ήταν ηλιοκαμένος, με κατσαρωμένο μαλλί και γένια δύο εβδομάδων.

Ξαφνικά ο Μίκαελ ένωσε τη διάθεσή του να καλυτερεύει κατά πολύ. Όταν ο γνωστός του και οι αφελείς φίλοι του πήγαν να χορέψουν γύρω από τον παραδοσιακό γιορτινό στύλο κοντά στα μαγαζιά από την άλλη μεριά του νησιού, εκείνος κάθισε με τον παλιό του συμμαθητή στο κατάστρωμα του ιστιοπλοϊκού κι έπιασαν συζήτηση περί ανέμων και υδάτων πίνοντας ρακή και τρώγοντας ρέγγες.

Κάποια στιγμή το απόγευμα, κατέθεσαν τα όπλα μπροστά στα διαβόητα κουνούπια της Αρχόλμα και κατέβηκαν στην καμπίνα. Είχαν πει αρκετή ρακή και η κουβέντα άρχισε να μετατρέπεται σε μια φιλική λογομαχία γύρω από ζητήματα ηθικής του επιχειρηματικού κόσμου. Και οι δυο τους είχαν διαλέξει καριέρες που

σε κάποιο βαθμό εστίαζαν στα οικονομικά του κράτους. Ο Ρόμπερτ Λίντμπερ μετά το λύκειο μπήκε στην Ανωτάτη Εμπορική Σχολή και από κει στον κόσμο των τραπεζών. Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ κατέληξε στην Ανώτατη Σχολή Δημοσιογραφίας και αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος της επαγγελματικής του ζωής στην αποκάλυψη αμφιλεγόμενων μεθόδων που χρησιμοποιούνταν από τον επιχειρηματικό και τραπεζιτικό κόσμο. Η συζήτηση άρχισε να περιστρέφεται γύρω από το αν ήταν ηθικά σωστές οι χρηματικές αποζημιώσεις των διευθυντών που αποχωρούσαν από τις εταιρείες τους κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90. Ο Λίντμπερ, αφού πρώτα υπερασπίστηκε γενναία τις πιο αξιοσημείωτες περιπτώσεις αποζημιώσεων, άφησε το ποτήρι του και κάπως απρόθυμα παραδέχτηκε ότι στον επιχειρηματικό κόσμο κρύβονταν και κάποια διεφθαρμένα κτήνη. Κοίταξε σοβαρά τον Μίκαελ.

«Εσύ που κάνεις δημοσιογραφική έρευνα και γράφεις για οικονομικά εγκλήματα, γιατί δε γράφεις κάτι για τον Χανς-Έρικ Βένεροστρεμ;»

«Δεν ήξερα πως υπήρχε κάτι να γράψουμε γι' αυτόν».

«Σκάλισε. Σκάψε, γαμώτο. Πόσα ξέρεις για το πρόγραμμα E.B.A.;»

«Ήταν ένα πρόγραμμα αρωγής τη δεκαετία του '90, με σκοπό να βοηθήσει τη βιομηχανία των πρώην Ανατολικών Κρατών να σταθεί στα πόδια της. Καταργήθηκε εδώ και δυο χρόνια. Δεν έχω γράψει τίποτα για το ζήτημα».

«E.B.A. σήμαινε “Επιτροπή Βιομηχανικής Αρωγής”. Το έργο της στηριζόταν από την κυβέρνηση και καθοδηγούνταν από αντιπροσώπους δέκα μεγάλων σουηδικών επιχειρήσεων. Η E.B.A. είχε την κρατική εγγύηση για μια σειρά έργων που αποφασίζονταν σε συμφωνία με τις κυβερνήσεις των Βαλτικών χωρών και της Πολωνίας. Η Συνομοσπονδία Εργατών συμμετείχε ως εγγυήτρια ώστε να ενισχυθεί το εργατικό κίνημα στην Ανατολή με βάση το σουηδικό μοντέλο. Τυπικά επρόκειτο για ένα πρόγραμμα αρωγής που βασιζόταν στην αρχή της βοήθειας για την αυτοβοήθεια και που θα έδινε τη δυνατότητα στις κυβερνήσεις των

Ανατολικών Χωρών να εξυγιάνουν την οικονομία τους. Πρακτικά, όμως, είχε να κάνει με το γεγονός πως οι σουηδικές επιχειρήσεις επιχορηγούνταν από το κράτος ώστε να εδραιωθούν ως συνιδιοκτήτριες διαφόρων εταιρειών των Ανατολικών Χωρών. Ο χριστιανός υπουργός μας ήταν ένας θερμός θιασώτης της E.B.A. Επρόκειτο να δημιουργήσουν μια βιομηχανία χάρτου στην Κρακοβία, να εξοπλίσουν μια βιομηχανία μετάλλου στη Ρίγα, μια φάμπρικα τσιμέντου στο Τάλιν και ούτω καθεξής. Τα χρήματα μοιράζονταν από τη διοίκηση της E.B.A., που απαρτιζόταν από βιομήχανους και τραπεζικούς βαρέων βαρών».

«Χρήματα των φορολογούμενων επομένων;»

«Το πενήντα τοις εκατό περίπου ήταν κρατικές επιχορηγήσεις, τα υπόλοιπα τα έβαζαν οι τράπεζες και η βιομηχανία. Αλλά δεν ήταν μη κερδοσκοπική δραστηριότητα. Οι τράπεζες και οι εταιρείες υπολόγιζαν να κερδίσουν χοντρά λεφτά. Αλλιώς δε θα νοιάζονταν ούτε στο ελάχιστο».

«Για πόσα λεφτά μιλάμε;»

«Μη βιάζεσαι και άκουσε το εξής: η E.B.A. είχε να κάνει κυρίως με κολοσσιαίες σουηδικές επιχειρήσεις που ήθελαν να διεισδύσουν στις αγορές των Ανατολικών Χωρών. Ήταν μεγάλες εταιρείες όπως η “ABB” και η “Σκάνσκα”. Με άλλα λόγια, δεν ήταν απ’ τις εταιρείες που κάνουν αρπαχτές».

«Ισχυρίζεσαι πως η “Σκάνσκα” δεν ασχολείται με αμφιλεγόμενες οικονομικές συναλλαγές; Δεν ήταν ο διευθυντής τους που απολύθηκε όταν έβαλε ένα από τα αγόρια του να σπεκουλάρουν και να εξαφανίσουν μισό δισεκατομμύριο στο άψε-σβήσε; Και με τις βρόμικές τους μπίζνες στο Λονδίνο και στο Όσλο;»

«Φυσικά, ηλίθιοι υπάρχουν σε κάθε εταιρεία, αλλά καταλαβαίνεις τι εννοώ. Είναι εταιρείες που στο κάτω κάτω παράγουν κάτι. Αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της σουηδικής βιομηχανίας».

«Κι ο Βένερστρεμ τι σχέση έχει με όλα αυτά;»

«Ο Βένερστρεμ παίζει το ρόλο του τζόκερ. Είναι ένας τύπος που έρχεται από το πουθενά, που δεν έχει κανένα παρελθόν στη βαριά βιομηχανία και που τελικά δεν έχει σχέση με το όλο θέμα.

Κατάφερε, όμως, να συσσωρεύσει μια τεράστια περιουσία στο χρηματιστήριο και επένδυσε σε σταθερές εταιρείες. Μπήκε σαν να λέμε από το παράθυρο».

Ο Μίκαελ γέμισε με ρακή το ποτήρι του, έγειρε προς τα πίσω στο κάθισμά του στην καμπίνα και βάλθηκε να σκέφτεται όσα γνώριζε για τον Βένερστρεμ. Τελικά δεν ήξερε και πολλά. Ο Βένερστρεμ είχε γεννηθεί κάπου στη βόρεια Σουηδία και είχε ιδρύσει μια εταιρεία επενδύσεων κατά τη δεκαετία του '70. Μάζεψε κάποια χρήματα και μετακόμισε στη Στοκχόλμη, όπου έκανε καριέρα διάπτοντα αστέρα κατά την ανέμελη δεκαετία του '80. Δημιούργησε τον «Όμιλο Βένερστρεμ», που μετονομάστηκε σε «Γκρουπ Βένερστρεμ» όταν ιδρύθηκαν γραφεία στο Λονδίνο και στη Νέα Υόρκη και η εταιρεία άρχισε να αναφέρεται στα ίδια άρθρα με την «Μπέιγκερ». Χειριζόταν με ταχύτητα τις μετοχές που αποκτούσε και παρουσιαζόταν στον Τύπο ως ένας από τους πολλούς εκατομμυριούχους μας με ρετιρέ στο Στραντβέγκεν, μια υπέροχη καλοκαιρινή βίλα στο νησί Βερμντέ και μ' ένα κρουαζιερόπλοιο είκοσι τριών μέτρων που αγόρασε από έναν πρώην αστέρα του τένις που είχε οικονομικές δυσκολίες. Υπολόγιζε σωστά το χρήμα – η δεκαετία του '80 ανήκε σε όσους μετρούσαν σωστά και σ' εκείνους που ανακατεύονταν με τα κτηματομεσιτικά. Ο Βένερστρεμ δεν είχε διακριθεί περισσότερο από άλλους. Μάλλον το αντίθετο: είχε παραμείνει στο παρασκήνιο, πίσω από τα Μεγάλα Αγόρια. Δεν είχε τους πομπώδεις τρόπους του Στένμπεκ ούτε εμφανιζόταν στον Τύπο σαν τον Μπαρνεβίκ. Περιφρονούσε τα μεσιτικά κι έκανε μαζικά επενδύσεις στο πρώην ανατολικό μπλοκ. Όταν τη δεκαετία του '90 ξεφούσκωσαν τα πράγματα, ο Βένερστρεμ, σε αντίθεση με τους διευθυντές που αποχωρούσαν ο ένας μετά τον άλλο με τεράστιες αποζημιώσεις, τα κατάφερε καταπληκτικά. Ούτε ένα σκάνδαλο. «A Swedish success story*», είχαν γράψει οι *Φαϊνάνσιαλ Τάιμς*.

* «Μια σουηδική ιστορία επιτυχίας». Αγγλικά στο σουηδικό πρωτότυπο. (Σ.τ.Ε.)

«Ήταν το 1992. Ο Βένερστρεμ επικοινωνήσε ξαφνικά με την Επιτροπή Βιομηχανικής Αρωγής και ζήτησε χρήματα. Παρουσίασε ένα πλάνο, προφανώς βασισμένο σε τοπικά συμφέροντα στην Πολωνία για τη δημιουργία μιας βιομηχανίας κατασκευής συσκευασιών για τη βιομηχανία τροφίμων».

«Μια βιομηχανία κονσέρβας, δηλαδή».

«Όχι ακριβώς, αλλά κάτι προς αυτή την κατεύθυνση. Δεν έχω ιδέα ποιους γνώριζε στην Ε.Β.Α., αλλά κατάφερε να πάει στο εξωτερικό με εξήντα εκατομμύρια κορόνες».

«Αρχίζει να γίνεται συναρπαστικό. Άσε με να μαντέψω. Κανένας δεν ξανάδε τα λεφτά».

«Λάθος», είπε ο Ρόμπερτ Λίντμπερ. Χαμογέλασε έτοιμος να μνήσει τον Μίκαελ στην υπόθεση και ήπιε λίγη ρακή να πάρει δυνάμεις.

«Αυτό που συνέβη μετά ανήκει στη σφαίρα της κλασικής λογιστικής. Ο Βένερστρεμ ίδρυσε πράγματι μια βιομηχανία κατασκευής συσκευασιών στην Πολωνία, για την ακρίβεια στην πόλη Λοτζ. Η εταιρεία λεγόταν “Μίνως”. Η Ε.Β.Α. έλαβε κάποια ενθουσιώδη ραπόρτα το 1993 κι ύστερα σιωπή. Το 1994 η “Μίνως” ξαφνικά διαλύθηκε».

MILLENNIUM

Η Χάριετ Βάνιερ εξαφανίστηκε πριν από τριάντα έξι χρόνια κατά τη διάρκεια ενός καλοκαιρινού φεστιβάλ στο σουηδικό θέρετρο Χέντεμπι. Παρά τις έρευνες της αστυνομίας, δε βρέθηκε ποτέ κανένα ίχνος της δεκαεξάχρονης κοπέλας. Το έσκασε; Έπεσε θύμα απαγωγής; Ή θύμα δολοφονίας; Κανένας δε γνωρίζει η υπόθεση έκλεισε, όλοι ξέχασαν τις λεπτομέρειες.

Όλοι, εκτός από το θείο της Χάριετ, τον Χένρικ Βάνιερ, έναν ηλικιωμένο βιομήχανο, που έχει βάλει σκοπό της ζωής του να λύσει το μυστήριο προτού πεθάνει. Στους τοίχους του γραφείου του υπάρχουν σαράντα τρία κορνιζαρισμένα λουλουδία. Τα πρώτα επτά ήταν δώρα από την ανιψιά του. Τα υπόλοιπα έφταναν ανώνυμα κάθε χρόνο στα γενέθλιά του.

Έτσι αρχίζει το MILLENNIUM, μια περιπέτεια εγκλήματος και τιμωρίας, σεξουαλικής διαστροφής και οικονομικής απάτης, αλλά και μια τρυφερή ερωτική ιστορία ανάμεσα σε έναν κατατρεγμένο δημοσιογράφο και ένα ανορεκτικό κορίτσι με τατουάζ, άσο στους υπολογιστές.

Ένα μνημειώδες πολιτικοοικονομικό αλλά και ερωτικό θρίλερ που προκάλεσε αίσθηση σε όλη την Ευρώπη!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-520-0

9 789604 535200

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ